

Arrest

nr. 313 552 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Na ettelijke verzoeken om internationale bescherming en aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), diende verzoeker op 27 december 2022 nog een aanvraag in op grond van voormelde bepaling.

Op 15 december 2023 trof verweerder een beslissing waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2022 werd ingediend door:

C., B.(...) (ook geschreven als C.)

*nationaliteit: Kosovo
geboren te Prishtina op 25.03.1979
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene kwam in België aan in het jaar 2009 en verzocht drie keer om internationale bescherming (2009, 2010, 2011), dewelke allemaal negatief werden afgesloten. Op 21.04.2012 verliet betrokkene België (repatriëring) om kort nadien, op 03.05.2012, opnieuw in België aan te komen. Sinds dan diende betrokkene nog twee VIB's in, waarvan het laatste, ingediend op 17.03.2021 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) als onontvankelijk werd beoordeeld.

Onderhavige aanvraag stelt dat aangezien betrokkene 4 minderjarige kinderen heeft die hier in Antwerpen verblijven, het een manifeste schending zou uitmaken van art. 8 EVRM mocht betrokkene verplicht worden terug te keren naar Kosovo.

Echter, ten eerste dient er worden opgemerkt dat drie van de vier personen van wie sprake in de aanvraag, te weten C.C., C.S. en C. Sef., heden meerderjarig zijn. Bovendien worden er verder verder geen bewijzen voorgelegd dat er elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen; de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden)." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).

Bovendien vermeldt de aanvraag zelf dat zijn (meerderjarige) kinderen bij hun moeder verblijven – van wie betrokkene gescheiden leeft – te Antwerpen, en bijgevolg niet op hetzelfde adres verblijven als betrokkene. Betrokkene zijn dochter, ten tweede, C. Sev, is heden nog minderjarig (°2006 – heden 17 jaar). Echter, ook zij verblijft naar eigen zeggen bij haar moeder te Antwerpen en niet bij betrokkene. Betrokkene toont verder niet aan dat hij affectieve banden onderhoudt met C.S., levert geen bewijzen dat hij met haar daadwerkelijk een gezin vormt zodat er ook in dit verband geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM bij een (tijdelijke) terugkeer naar Kosovo of dat het voor betrokkene onmogelijk is België tijdelijk te verlaten om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone procedure.

De loutere vermelding dat zijn drie meerderjarige kinderen en zijn één minderjarig kind zich hier in België bevinden en het ontbreken van bewijzen van affectieve banden en afhankelijkheidsrelaties met zijn meerderjarige kinderen en zijn minderjarig kind, kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid en dit element – de loutere verwijzing naar de aanwezigheid van vier (meerderjarige en minderjarig) in België zonder te bewijzen dat betrokkene met hen daadwerkelijk een gezin vormt – kan dan ook geen schending van art. 8 EVRM betekenen bij een (tijdelijke) terugkeer naar Kosovo. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk met zijn kinderen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn kinderen waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als

een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder, nog in verband met het recht op een gezins- en privéleven, verklaart betrokkene dat hij gedurende enige tijd een relatie onderhoudt met mevrouw B.I., van Servische nationaliteit, met onbeperkt verblijfsrecht in België. Een terugkeer naar Kosovo heet verder een ontoelaatbare inmenging te vormen in het privéleven.

Echter, de uitspraak op zich dat betrokkene een relatie heeft met mevrouw B.I. blijft een eenvoudige bewering. Het louter bijgevoegde stuk bij de aanvraag, de verblijfskaart van mevrouw, bewijst geen relatie tussen beide. In ieder geval, ook in dit verband betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met zijn beweerde partner, mevrouw B.I.; maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn beweerde partner mevrouw B.I..

Aangaande de beweringen dat betrokkene op ernstige wijze gepest en gediscrimineerd werd in Kosovo als romazigeuner en etnische minderheid aldaar, reden waarom hij naar zo het luidt naar België vluchtte, en dat art. 3 EVRM verzoeker tegen dergelijke discriminaties en folteringen beschermt, dient ten eerste worden opgemerkt dat art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zijn vrees voor terugkeer naar Kosovo reeds beoordeeld werd door het CGVS en dat deze instantie op basis van de door betrokkene voorgelegde elementen van oordeel was betrokkene het statuut van subsidiaire bescherming noch dat van vluchteling toe te kennen. Het CGVS oordeelde dat 'uit actuele informatie (...) nog steeds blijkt dat de veiligheidssituatie sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE (Roma) in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor de RAE om terug te keren naar Kosovo. [...] Uw stelling dat u na uw repatriëring niet lastiggevallen werd, bevestigt overigens deze [dat een eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen geenszins afdoende ondersteund wordt door objectieve interetnische veiligheidsincidenten].' (Beslissing CGVS van 17.05.2021)

De elementen van integratie – dat betrokkene bijzondere banden heeft opgebouwd met België, dat betrokkene zinnens is om onmiddellijk werk te zoeken zodra hij verblijf heeft, dat verzoeker onmiddellijk inzetbaar is in de knelpuntberoepen – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: "Schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet".

Hij betoogt als volgt:

"De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip gezinsleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). "Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk

zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij het volgende voor:

- Het hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat hij met deze kinderen, noch met de meerderjarige, noch met het minderjarig kind (i.e. [R.I.]) daadwerkelijk een gezin vormt of dat er affectieve banden bestaan tussen betrokkene enerzijds en zijn kinderen anderzijds of dat verzoeker daadwerkelijk een primordiale opvoedende rol op zich neemt waaruit volgt dat het belang van de kinderen, zowel dat van de meerderjarige als van het minderjarige kind, niet in het gedrang komt bij een tijdelijke terugkeer naar Kosovo of dat het vanwege het belang van de kinderen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om België te verlaten om zich in regel te stellen met de migratiewetgeving.

- Het gezins- en familieleven: met de in België verblijvende familieleden van betrokkene ontstaat bij een terugkeer naar Kosovo geen definitieve breuk maar slechts een eventuele tijdelijke scheiding.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht.

Daaruit zou immers gebleken zijn dat verzoeker wel degelijk een gezin vormt met mevrouw [B.I.] en hun dochtertje [R.I.], minstens dat er affectieve banden bestaan tussen verzoeker en zijn dochter.

Zo is het dat verzoeker zich gedraagt als een verantwoordelijke vader die bijdraagt in de fysieke, emotionele en financiële zorg van het gezin.

De motivering van verweerder dat het belang van het minderjarige kind niet in het gedrang komt bij een terugkeer van de vader is simpelweg niet correct.

[R.I.] is momenteel 20 maanden oud. Er heerste een brede consensus in de pedagogische wetenschapsleer dat een veilige hechting tijdens de eerste levensjaren cruciaal is voor de verdere levensloop van een kind. Wanneer echter één hechtingsfiguur tijdelijk of permanent wegvalt, is dit uiterst nefast voor het kind. Het basaal veiligheidsgevoel wordt dan immers aan het kind ontnomen.

Door te stellen dat de tijdelijke terugkeer/scheiding van de vader geen nadeel berokkent aan het kind, riskeert het kind zeer ernstige, moeilijk te herstellen schade op te lopen waar zij levenslang gevolgen van kan dragen.

De bijgebrachte stukken tonen ook verder een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan (stuk 3).

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezins- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding het minderjarig kind door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker en diens partner en kind zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

*

Het middel is gegrond.”

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt immers over het treffen van een verwijderingsmaatregel, wat de bestreden beslissing niet is.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Verzoeker citeert afwegingen die verweerder in de bestreden beslissing zou maken over het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en uit kritiek op die afwegingen, maar de Raad leest deze geciteerde afwegingen niet in de bestreden beslissing zodat deze kritiek feitelijk grondslag mist.

2.4. De bestreden beslissing bevat wel andere afwegingen in het licht van de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde vier kinderen die in België verblijven. Verzoeker gaat echter nergens concreet in op deze afwegingen die B.I. en 4 kinderen betreffen, van wie er 3 meerderjarig zijn en één minderjarig op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

2.5. Het enig concrete argument dat verzoeker aanhaalt is dat hij een gezin vormt met B.I. en hun dochtertje R.I. De verwerende partij zou het gezins- en familieleven van verzoeker niet daadwerkelijk hebben onderzocht.

2.6. De Raad herhaalt dat verzoeker niet ingaat op de afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM die mevrouw B. I. betreffen, waardoor ze overeind blijven. Verzoeker beroept zich daarnaast op een gezinsleven met zijn dochtertje R. I. die uit zijn relatie met mevrouw B.I. zou geboren zijn. Hij stelt dat er affectieve banden bestaan tussen hem en zijn dochtertje en dat hij als een verantwoordelijke vader bijdraagt in de fysieke, emotionele en financiële zorg voor het gezin. Er zouden minstens affectieve banden bestaan tussen hem en zijn dochtertje en dit zou door verweerder niet zijn onderzocht. De Raad merkt echter op dat verzoeker de band met R.I. niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 27 december 2022, die zich bevindt in het administratief dossier. Verzoeker had in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging immers gewezen op 4 kinderen, van wie er 3 meerderjarig zijn (C.C., C.S en C.Sef.) en 1 minderjarig (C., Sev.) op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag. Dat verzoeker de vader zou zijn van een dochter, R.I., die overeenkomstig de beweringen van verzoeker in het verzoekschrift 20 maanden oud zou zijn op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, werd niet in de aanvraag om verblijfsmachtiging aangehaald. Nochtans zou R.I. op dat ogenblik volgens verzoekers verklaringen in het verzoekschrift reeds enkele maanden oud zijn geweest. Wat er ook van zij, verzoeker had alleszins de gelegenheid om zijn aanvraag op dat vlak te actualiseren maar hij heeft hiervan blijkens het administratief dossier geen gebruik gemaakt. De Raad kan als annulatierechter niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op basis van elementen waarover verweerder niet beschikte toen hij ze trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheid buitengewoon is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er kan in verband ook nog worden opgemerkt dat het administratief dossier een negatief advies van het parket van 6 november 2023 bevat, gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aalst, dat besluit tot een frauduleuze postnatale erkenning door verzoeker van een kindje dat werd geboren op 20 juni 2023 en van wie ter terechtzitting wordt erkend dat het R.I. betreft. Het blijkt niet en het wordt evenmin aangetoond dat de voormelde ambtenaar, ondanks dit gemotiveerd negatief advies, alsnog deze postnatale erkenning zou hebben toegestaan. Integendeel, ter terechtzitting wordt een (niet gedateerd) document neergelegd door de verzoekende partij, opgesteld door de stad Aalst met als titel “*weigeren acteren erkenning*”. Hierin wordt verwezen naar het advies van het parket en wordt beslist de erkenning van R.I. door verzoeker niet te acteren. Het blijkt actueel zelfs niet dat verzoeker de biologische vader is van R.I. De Raad neemt akte van de mededeling van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de procedure tot vaststelling van het vaderschap wordt ingeleid in september 2024. Het ter terechtzitting neergelegd medisch attest waaruit blijkt dat R.I. medische zorgen behoeft en dat verzoeker

en moeder I.B. op medische afspraken aanwezig zijn, kan niet leiden tot de conclusie dat verzoeker de (juridische of biologische) vader is van het kind. Alleszins dateert dit attest van na het treffen van de bestreden beslissing waardoor er geen rekening mee kan worden gehouden.

2.7. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift niet de stukken voegt die hij nochtans aankondigt in de inventaris. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met B.I. en /of R.I. Hij toont derhalve het belang bij zijn kritiek ook niet aan.

2.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet. De theoretische beschouwingen over voormelde verdragsbepaling in het verzoekschrift kunnen niet leiden tot een andere beoordeling.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA